

Les Miss d'aquests dies han sortit, gairebé en majoria, de casinos radicals.

Ara, els de la Gestora donen abundoses confiances de girar els ulls envers aquests casinos.

L'únic que no els ha volgut fer promeses, és en Josep Matheu: ell és radical de darrera hora i no està pas gaire pels altres.

Però els altres! En Pere Domènec els promet grans arrossos amb escamarlancs, al moll dels Pescadors; en Frígola un curs d'equilibri polític i molts empleus; en Matutano un oficial primer per cada vint socis; en Farreres un casal propi per a cada entitat.

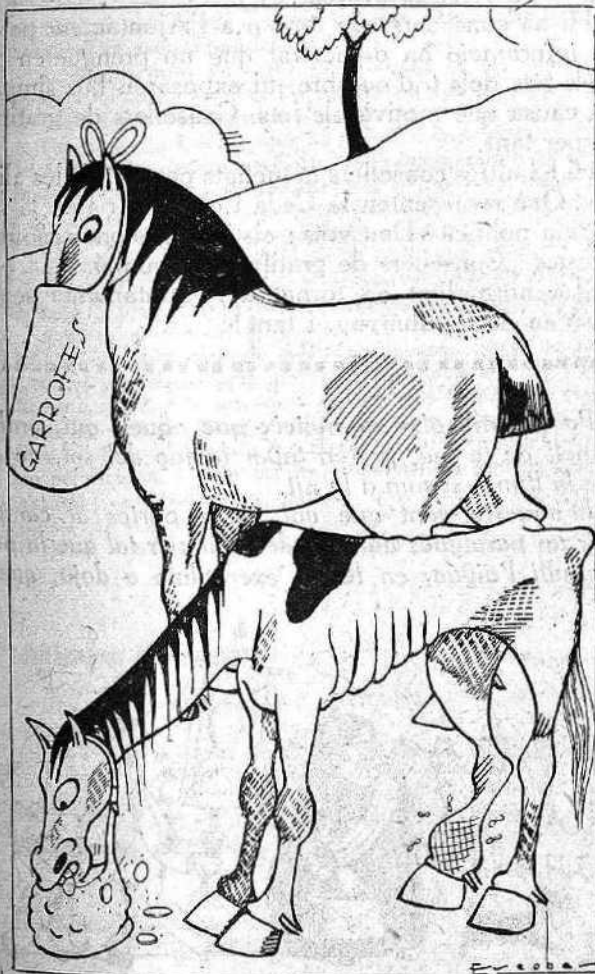
Salvador Perarnau, poeta del dia

L'èxit d'haver guanyat la Flor Natural als Jocs Florals de Barcelona, ha situat, per uns dies, en primer pla la figura del poeta Salvador Perarnau. Nosaltres el volem entrevistar, però no ens ha estat possible. Salvador Perarnau es passa el dia fent-se retrats per donar a les seves admiradores... ah!... i als diaris que els vulguin publicar a la primera plana.

Privats d'entrevista, ens haurem d'accontentar explicant-ne una anècdota.

Salvador Perarnau, fill de Súria, feia de dependent de merceria a Manresa. I ja escrivia i improvisava versos.

Un dia a la botiga despatxava una clienta. I aquesta va demanar-li.

El cavall gras.—A mí, no em mataran!
El cavall magre.—A mí, sí. A mí sí!

«¿Quan val això, jove?»

Salvador Perarnau va contestar-li bunzent:

«Aquesta peça de veta li costarà una pesseta.»

—«Sis rals» —va interrompe l'amo que passava vigilant prop del seu dependent.

—«Es que a sis rals no ve en vers, senyor Pomés» —va dir-li, amb un gran sospir, el poeta Perarnau, aleshores només futur guanyador de la Flor Natural de Barcelona i dependent de merceria.

«Encara els tinc un xic de por»

L'anècdota és rigurosament històrica.

El diumenge pasat va haver-hi un gran enterrament. Hi anaven les Autoritats —tres en una— i gran nombre de prohoms del partit radical.

L'enterrament era assenyalat per dos quarts de dotze. Les autoritats foren puntualíssimes. Els prohoms també. Qui no venia era el capellà.

Tocaren les dotze. Tocà un quart d'una. El capellà no venia.

En Ribé tingué la iniciativa d'enviar-lo a cercar. I fou despatxat un Guàrdia vers l'Església. Rera el portal d'entrada hi havia el capellà i l'escolanet, revestits l'un i l'altre, i a punt de sortir, però sense sortir i asseguts en una cadira.

—«¿Què fan, que no vénen?» —va preguntar el Guàrdia.

—«Què vol que li digui...» —va balbucejar el capellà.

—«Fa tres quarts que esperem» —insisteix el Guàrdia.

—«Jo també fa tres quarts que sec ací» —va constatar el capellà—. «Però ja veurà!»... —va fer aquest tot sospirant i proposant-se de parlar amb franquesa—. «He sabut que es tractava d'un enterrament de radicals, i com que, a mi, els radicals encara em fan una certa por»...

Encara?

Es ben cert allò que diuen: «Cria fama i posa't a jaure».

L'afer de les Miss

En el ball de les Miss del Palau Nacional, hi va haver també els seus tripijocs. En cap ball d'aquests, no hi manquen.

Sembla que la Miss més «missívola» era la Miss Lleida.

La majoria dels concurrents al ball li havien donat el vot per endavant.

Però resulta que, en el Jurat, tenia majoria l'Antonietta Arquer, ex-reina de les modistes, miss Districte IV, i majoritària oficial al campionat de Miss Barcelona, ja gairebé professional dels regnats de bellesa, naturalment que amb molta bellesa.

En córrer la veu de l'elecció d'Antonietta Arquer, hi hagué sensació, i els promesos d'algunes misses començaren una protesta. (El tipus de promès de Miss és un tipus especialíssim que algun dia intentarem de pintar.) Sabut pel Jurat, un dels membres més arquerians fou delegat per apaivagar la ira dels protestants. I aleshores vingué la revelació sensacional.